

ρυνόμενον ὑπὸ τοῦ εἰσπράττοντος τοὺς φόρους δημοσίου ταμείου, διαδιδόμενον διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἡθῶν, κανονιζόμενον ὑπὸ τῶν νόμων. Ἐπιθυμοῦμεν θερμῶς νὰ ιαθῶμεν, ἀλλ' ἐλλείπει διευθύνσις τις ἀνωθεν ἐρχομένη, ὅπως ἐπιτελέσῃ βαθμηδὸν τὰς μεταρρυθμίσεις, καὶ ἡ καθιέρωσις νόμου, ὅπως ἐξαναγκάσῃ, ἐν τινι μέτρῳ, τοὺς δυσανασχετοῦντας νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς θεραπείαν.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ποιεῖται χρῆσιν διεγερτικῶν, ἢ φυσικῆ, ἢ ἠθικῆ καὶ διανοητικῆ αὐτοῦ ἀναγέννησις ἔσται ἀνέφικτος· πρέπει νὰ ὑπομείνωμεν τὸν βίον βραχύν, ἀσθενικόν, τεταραχμένον. Αὐτῷ τούτῳ ἐπαφίεται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἀρχικὸν τύπον, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ προορισμοῦ του, καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μακροβιότητα τῆς φυλῆς του· θέλει δὲ κατορθώσει τοῦτο διὰ τῶν μέσων ἃ ἐζητάσαμεν. Εὐτυχῆς ὁ λαός, ὅστις συντρίβων τὰς προλήψεις τῆς ἐξέως, ἔξει τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβῃ τὴν σταυροφορίαν ταύτην κατὰ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, ὅπως ἰδρῶσῃ ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τὴν ἰσχύν του καὶ τὸ μεγαλεῖόν του.

A. K.

Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

A

Οὐδὲν οὐράνιον φαινόμενον προεμήνυσε τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφάνισιν τοῦ μικροῦ Δράκου, πρώτου καρποῦ τῶν γάμων τῆς Ἀσπασίας Σαράντη καὶ τοῦ Σιδέρη Τριάντη.

— Ἐφθῆν ἡ γλῶττα! Ἐξεφώνησεν ἐξαλλοὺς ὁ εὐτυχῆς πατήρ, ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι ὅτι ἡ σύζυγός του ἔτεκεν ἄρρεν. — Νὰ λοιπὸν τώρα ὁ καλὸς σου Σιδέρης μπαμπᾶς! ἔχομε καὶ γυιό!.. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ἄν ἔχη φωνὴ τὸν κἀνω παπᾶ, ἂν ἔχη μυαλὸ τὸν κἀνω δάσκαλο, ἂν ἔχη καρδιὰ τὸν κἀνω στρατιωτικὸ, ἂν δὲν ἔχη—γιατρὸ, ἂν ἔχη ποδάρια τὸν κἀνω δικηγόρο, καὶ ἂν μαζὺ μὲ τῶν ποδαριῶν τῆ χάρη εἶναι καὶ ἰλιγάκι καπάτσος τὸν κἀνω πολιτικὸ!... Ἄλλὰ νὰ ἰδοῦμε θὰ παίρνῃ κι' ἀπὸ λόγια; θάκούῃ τῆς συμβουλαῖς τοῦ γέρου—Τριάντη;... αἱ! ἂν ἀκούῃ πάλι, ἂν δὲν ἀκούῃ κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του θὰ κάμῃ... τὸ κἀτω-κἀτω τῆς γραφῆς τὸν κρατῶ ἴστο μαγαζι.

Ὁ κύριος Σιδέρης Τριάντης ἦτο οἰνοπώλης.

B

Ὁ ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθνικὸς ποιητῆς Φασέθων Πηγασιδῆς, τακτικὸς πελάτης τοῦ κυρ-Σιδέρη—εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ ὁποίου παρεσκευάζοντο καὶ εὐωδέστατοι μεζέδες—ἐχρησίμευσεν ὡς ἀνάδοχος, ὠνόμασε δὲ τὸν νεαρὸν Δράκον Ζέφυρον· εἰς τὸν οἰκογενειακὸν ὅμως κύκλον, εἰς ἃν δὲν ἐγένετο μεγάλη

χρῆσις τῆς καθαρευούσης, ὠνομάζετο Ζαφείρης καὶ θωπευτικῶς Ζαφειράκης.

Ἰπὸ τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο ὄνομα ὀλίγῳ μετὰ ταῦτα ἦτο πασίγνωστος εἰς ἅπασαν τὴν συνοικίαν, ἣν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἠνώχλει.

Ὁ Ζαφειράκης ἦτο τὸ φόβητρον τῶν κατοικιδίων ζώων, ἐν τῇ καταδιώξει δὲ τῶν γαλῶν ἰδίως ἦτο ἀπαράμιλλος, ἀναρριχώμενος εἰς τὰς μάνδρας, λιθοβολῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, πηδῶν ἀπὸ στέγης εἰς στέγην καὶ μὴ φειδόμενος τῶν ταλαιπώρων κεραιμίδων, ἅτινα ἀσπλάγχως διὰ τῶν ποδῶν του κατεμωλώπιζε. . .

Γ

Τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ὁ Ζαφειράκης ἐμεγάλωνεν.

Ἐκ νεαρωτάτης ἡλικίας του ἐδείκνυε τὸν διὰ τὴν πολιτικὴν προορισμὸν του. Εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον εἶχε κατακτήσει τὴν γενικὴν συμπάθειαν· Ζαφειράκη ἀπὸ ἴδω, Ζαφειράκη ἀπὸ ἰκεῖ, καὶ ὁ Ζαφειράκης πανταχοῦ παρὼν τοῦ ἐνὸς ἔσφιγγε τὴν χεῖρα, τοῦ ἄλλου ἐθώπευε τὴν ῥάχιν, τὸν τρίτον ἐνηγκαλιζέτο, ἐνῶ προσεμεῖδία πρὸς τὸν τέταρτον προσφωνῶν τὸν πέμπτον καὶ ῥίπτων προστατευτικὸν βλέμμα μετὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν ἕκτον. . . Κάπου-κάπου δὲ, ὡς λέγεται, κατὰ νυκτερινὰς ὥρας, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρὸς του, συνέκρουε καὶ τὸ κύπελλον πρὸς ἀπομεινωμένον τινὰ καὶ ἰδιαιτέρας εὐνοίας πελάτην.

Βλέπων ὁ εὐτυχῆς πατήρ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὃν διήγειρεν ὁ υἱὸς του ἠτένιζεν ὑπερηφάνως τὸν πολιτευτὴν τοῦ μέλλοντος, καὶ ὦχ! νὰ μοῦ ζήσῃ! ἀνεφώνει ἠδέως, ἐνῶ ἔβαζε μὲ ὀκτὰ στὰ ὄλα.

Τοῦ γενικοῦ ὅμως τούτου ἐνθουσιασμοῦ δὲν μετεῖχον καὶ οἱ ἀτυχεῖς διδάσκαλοί του, μάτην καταβάλλοντες ἀτύτους κόπους, καὶ μάτην ἐπινοοῦντες νέας μεθόδους πρὸς καλλιέργειαν τῆς κεφαλῆς του· ἀξιοσημειωτὸς δὲ πρὸ πάντων ἦτο ἡ ἀντίφασις των πρὸς τοὺς ὑποδηματοποιούς καταγοητευμένους μὲ τὸν Ζαφειράκην, ἀτρόμητον καταναλωτὴν ὑποδημάτων.

Μὲ κόπους, μὲ τρεχάματα, μὲ παρακλήσεις, μὲ πεισθῆσια, μὲ ἀναμειβίσεις καὶ αὐτῆς τῆς νομοθετικῆς, ἐκτελεστικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, μάλιστα κατωρθοῦτο νὰ πηδᾷ ὁ Ζαφειράκης ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν. Ὁ κυρ-Τριάντης ὅμως οὐ μόνον δὲν δυσηρεστεῖτο ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ὑπέθαλπε τοῦ υἱοῦ του τὰς τάσεις, κεκρηυγμένος ἐχθρὸς τυγχάνων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν γραμματισμένων, οὓς ἀπὸ καρδίας ἐμίσει, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὴν φράσιν του, «δὲ βγαίνει τίποτις».

— Ὁ γυιός μου—ἀπῆντα ὁ κυρ-Τριάντης στεροτύπως εἰς τοὺς πολεμοῦντας τὰς θεωρίαι

του διδασκάλου — δὲν εἶναι γὰρ τόσο μικρὰ πράγματα· τί νὰ τὴν κἀνῆ τὴν ὀρθογραφία! οὔτε ψωμί δίνει, οὔτε ὑπόληψι. Καλὰ τῶλεγε μὲν ἄρα καὶ ὁ Μανώλης ὁ μογογιατῆς· αὐτὸς ἔκανε τὴ δουλειά του, καὶ ὁ κουμπάρου μου ἀπὸ κάτω, ὁ νονὸς τοῦ Ζαφειράκη, ἐμουργίζε καὶ τοῦ ῥώναζε «τοῦτο δὲν τὸ γράφουνε ἔτσι, τοῦτο θέλει ἔτσι, ἐκεῖνο ἄλλως, ἀπάνω τὴν οὐρά, κάτω δὲν ξέρω τί», ὡς ποῦ χάνει τὴν ὑπομονή του καὶ ὁ μαστρο-Μανώλης καὶ τοῦ λέει—γιατ' ἤξερε πῶς τὸ τζούζει ἴλιγάκι ὁ κουμπάρου—«μπρὲ ἀδερφέ! τί θὰς καλότερα, ὁ οἶνος νὰ ἦναι μὲ οἱ καὶ νὰ ἦναι βιδάτιο, ἢ μὲ η καὶ νὰ ἦναι σώζορμο ἢ ἀπὸ στυπλί;» Ἰμίλησε ἐσύ; Ἰμίλησε καὶ ὁ κουμπάρου... Τ' ἀκούς, κυρ-δάσκαλε; τ' ἀκούω νὰ λές. . .

Καὶ πρὸ τῆς ἀκαταμαχίτου ταύτης λογικῆς ὁ διδασκάλου ἀπεστομάητο.

Αἱ τοιαῦται σκηναὶ πολλάκις ἐπανελήφθησαν, μέχρις οὔτου ἔληξεν ἐπὶ τέλους τὸ μαθητικὸν στάδιον τοῦ Ζαφειράκη, κατωρθώθη δὲ νὰ κατακτῆσθαι ἀπολυτήριον γυμνασίου, μεταβάς εἰς γυμνάσιον ἀπομεμακρυσμένης τινὸς ἐπαρχίας, καὶ νὰ γίνῃ φοιτητῆς τῆς Νομικῆς.

Δ'

Πόσον τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἔκτοτε! Ἡ μεγάλη ἰδέα δὲν ἐψιθυρίζετο πλέον ἐν μυστικισμῷ, ἀλλὰ διεθρυλεῖτο ἐπισήμως καὶ στεντορεῖα τῆ φωνῆ. . . Ὁ Ζαφειράκης ἐνεκολπώθη τὸ πολιτικὸν στάδιον.

Ἡ Ἑλλάς πάντοτε ὑπῆρξε τυχερά.

Ἐπειδὴ ἡ οἰνοπωλικὴ τοῦ πατρὸς ἰδιότης ἔβλαπτε τὴν ἐπιχείρησιν, ἐπωλήθη μετ' οὐ πολὺ τὸ οἰνοπωλεῖον ὅπως ἐστὶ καὶ εὐρίσκειται ὁ κυρ-Τριάντης, ὅστις ἔκατε πλέον τὸν μέγαλον, μετήρχετο ἐμπόριον τοῦ ποδαριῦ· οὔτε ἐδέχθη νὰ μεταβῆ ὡς μέλος εἰς τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας συνεδριάσεις τῆς συντεχνίας τῶν οἰνοπωλῶν περὶ παρεμποδίσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς νεωτέρας φορολογίας. Καὶ ὁ φοιτητῆς Ζαφειράκης—ὅστις δὲν ἦτο δὲ τὸσον ἀνόητος νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του εἰς τὸ πανεπιστήμιον—εἰργάζετο δραστηρίως πρὸς ἀπόκτησιν φίλων, δημοιοργίαν ἐπιβρόχης καὶ σχηματισμὸν βεῦματος!

Ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας μετέβαιναν ἀπὸ ὑπουργεῖου εἰς ὑπουργεῖον, ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον, ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον καὶ ὑπηρέτει, ὡς ἔλεγε, τοὺς συμπολίτας του. Συνεδρίαζεν ἡ ἀνωτάτη ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ; παρῶν ὁ Ζαφειράκης· συνήρχετο στρατολογικὸν συμβούλιον; Ἰμπροστινὸς ὁ Ζαφειράκης· στρατιώτης ἤθελεν ἄδειαν; ἀλλ' αἱ ἄδειαι ἀπηγορεύθησαν· ἄλλο μονοπάτι ὁ Ζαφειράκης· τὸν προσεκάλει μάρτυρα εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Εἰς τὸ πταισματοδικεῖον ἔδινε κ' ἐπαίρη, ὅταν δὲ ἔπροστατευόμενος δὲν εἶχε νὰ πληρῶσθαι τὸν δι-

κηγόρον καὶ αὐτὸς κατὰ τύχην δὲν εἶχεν ἐπάκω του, τότε προσεφώνει ἐπιχαρίτως «δουλεῦτε καὶ σεῖς, βρὲ παιδιὰ, γὰρ τὴν νεότητα», καὶ μὲ μίαν θωπεῖαν ἀντήμιεβε τὸν ἐκπεπληγμένον δικηγόρον. Εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον προσεπάθει νὰ ἔχη πάντοτε φίλους τοὺς συμπληροῦντας τὸ δικαστήριον δύο δικηγόρους· ἀλλ' ἂν κάποτε εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἀπετύγχανε, τοῦτο δὲν συνέβαιεν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον ἐγνώριζε σχεδὸν ἀπ' ἔξω τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων τακτικῶν καὶ μὴ παρελάμβανε τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τακτικούς καὶ ὡς ἄλλος Βιργίλιος τοὺς ὠδήγει εἰς τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ὑπογείους θαλάμους περιωνύμου οἰνοπωλείου, ὅπου τοὺς ἀνέμενε πλησιφανῆς τὸ προγονικὸν γκιουβέτσιον.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀναστολάς ἦτο μάνα, μένεα δὲ ἔπνεον ὡς ἐκ τούτου ἐναντίον του οἱ τοκογλύφοι· τὰς ἀνακοπὰς πλέον κατ' ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων, τὰς ἀδείας οἰκοδομῶν, καὶ τὰς οἰκοδομὰς ἀνευ ἀδείας, τὰς ἀναφορὰς παντὸς εἶδους καὶ πάσης κατηγορίας τὰς εἶχε παιγνιδάκι· ἀλλὰ τὸ στρατηγεῖόν του εἶχε στήσει κυρίως εἰς τὴν νομαρχίαν—ἀνέκαθεν ἐλαστικὴν καὶ ἐνδοτικὴν—ἐκεῖ τὰ ἐβόλευε μὲν χαρά!

Δὲν παρήθε πολὺς χρόνος καὶ ὁ Ζαφειράκης οὐδέποτε ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του κολοβάς ἱερεῖς, ἀστοὶ, χωρικοὶ, στρατιῶται, φουστανελλοφόροι, βρακοφόροι κ.λ. ἀπετέλουν τὴν τερατώδη οὐράν του. Ἡ οὐρὰ αὕτη κατελάμβανε πᾶσαν τὴν κλίμακα τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἀνέμενε δὲ τοὺς χρησμούς τοῦ Ζαφειράκη εἰσελθόντος εἰς τι γραφεῖον καὶ συνδιαλεγόμενου τίς οἶδε περὶ τίνος. . . Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Ζαφειράκης ἐμφανίζεται μειδιῶν, τὰ τμήματα τῆς οὐρᾶς συγινοῦνται, συνταράσσονται καὶ ἀνορθοῦνται· νεύει πρὸς ἓνα ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ εὐτυχῆς πλησιάζει· ὁ Ζαφειράκης στηρίζει ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ τῷ λέγει ἐμπιστευτικῶς:

— Δύσκολα, πολὺ δύσκολα τὰ πράγματα. . . κἀποιοι κροφὰ μᾶς σκάθει τὸ λάκκο. . .

— Ὁ ἄτιμος ὁ. . .

— Σῶπα. . . ἡσύχασε. . . καὶ θὰ τὰ μάθω με· πήγαινε τώρα στὴ δουλειά σου, καὶ ἄφησέ με ἐμένα· μὴ σὲ μέλη.

Καὶ τὸ εὐτυχῆς τῆς οὐρᾶς τμήμα ἐπανήρχετο ὀπισθοβατικῶς εἰς τὴν θέσιν του.

Παρόμοιαι σχεδὸν σκηναὶ ἐπανελαμβάνοντο καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς, ποικιλλόμεναι διὰ νέων πάντοτε ὑπεκφυγῶν καὶ τερτιπλιῶν, στεφομένων ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἀνθρώπων του.

Οὐδεὶς ἐνυμφεῖθη χωρὶς νὰ λάβῃ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ζαφειράκη, οὐδεὶς ἐγένετο πατὴρ χωρὶς ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ τὰ ὠραιότερα περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου του ὄνειρα. Οὐδεὶς

διωρίσθη εἰς θέσιν τινὰ χωρὶς νὰ μάθῃ τοῦτο παρὰ τοῦ Ζαφειράκη πρώτου, ἐπισκιάζοντος οὕτω τὸν ἐνεργήσαντα διὰ τὸν διορισμόν. Εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην μετεχειρίζετο τοιαύτας ἐκφράσεις, ὥστε ὑπεδείκνυε, χωρὶς νὰ τὸ εἶπῃ καθαρὰ, ὅτι καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸν διορισμόν, κλονίζων οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὀφειλομένην ὑπὸ τοῦ διορισθέντος πρὸς τὸν πράγματι διορίσαντα. «Ε! τί νὰ γείνη, ἔλεγεν, ἂν ἤμουν καὶ ἐγὼ βουλευτὴς θὰ ἔβλεπες· τώρα τί νὰ σοῦ κάμω, ἂν καὶ... ἄς ἦναι, τί νὰ τὰ λέγωμε... σὺ ἔχεις φίλους καὶ φίλους... Ὁ Α. σὲ διώρισε, δὲν λέγω ὄχι, ὅταν τῶμαθα μάλιστα πῶς φέρουν μερικαὶς δυσκολίας· πῆγα εὐθύς· μοῦ εἶπε καθαρὰ ὁ τμηματάρχης τί τρέχει. . . ἔξερεις, ὁ τμηματάρχης εἶναι πατρικὸς μου φίλος. . . τοῦ ὀπιτιοῦ μας ἀνθρώπος· ὅ, τι θέλουν αὐτοὶ κάνουν σήμερα· τοὺς συχαίνεται τοὺς βουλευτὰς ἂν τῆς ἀμαρτίας του· μὰ τί νὰ κάμῃ, στὰ κρυφὰ ὅσο ἔμπορεῖ τοὺς πολεμᾷ· ἀφοῦ λοιπὸν τὸν στενοχώρησα πολὺ μοῦ εἶπε «καλὰ, φίλε μου, ἄς ἦναι, θὰ γείνη» μὰ πάλι· ποῦ θὰ τὸ πάρῃ ἀπάνω του ὁ βουλευτὴς Α. ἀποκτᾷ ἕνα φίλον ἀπὸ τοὺς γερούς· καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπα «γὶ' αὐτὸ μὴ σὲ μέλη, ἔχει δουλέψῃ ὁ Σταυράκης γιὰ τὸν Α. ποῦ δὲν του τὸ ξεπληρώνει καὶ πρέσβυ νὰ τὸν κάμῃ». Τί λές, Σταυράκη, καλὰ δὲν τοῦ εἶπα;

— Ναί, δὲν σοῦ λέω ὄχι, μὰ κι' ὁ καυμένος ὁ Α. μ' ἐδούλεψε καλὰ.

— Μὰ ποιὸς λέγει ὄχι; τὸν ἐδούλεψες, σ' ἐδούλεψε, ἔστ' εἶν' αὐτὸς ὁ κόσμος· «τῶνα χέρι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο». . . λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα, κύριε Σταυράκη. . .

Καὶ μὲ μίαν θωπείαν εἰς τὴν βράχιν ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἐορτάζων τοῦ διέφευγεν· εἰς ὅλα τὰ μνημόσυνα παρευρισκόμενος διεσκέυαζε θλιβερῶς τὴν φυσιογνωμίαν του, τοὺς δὲ νεκρούς ἠκολούθει μέχρι τάφου ἀναλούμενος εἰς δάκρυα καὶ ἐκπέμπων χεῖμαρρον παρηγορητικῶν ἐκφράσεων.

Ἐλσημονήσαμεν ὅμως τῆς κουμπαριές, τὴν κυριωτάτην πηγὴν τοῦ ἐκλογικοῦ πλοῦτου. Δὲν παρήρχετο ἑβδομάς χωρὶς νὰ στεφανώσῃ ἐν τῇ πόλει καὶ ἰδίως ἐν τοῖς χωρίοις ἢ νὰ βαπτίσῃ· τόσα δὲ φωτίκια ἐρράπτουντο εἰς τὴν οἰκίαν του, ὥστε ὠμοιάζεν ἐργοστάσιον.

Μόλις κατῶρθου νὰ τοῦ περισσεύῃ μία ὥρα, καθ' ἣν νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὴν βαθεῖαν μελέτην τοῦ προσφιλούς του ἐκλογικοῦ καταλόγου· οὐδέποτε ἔφαγε μέχρι τέλους, ἀλλ' ἤγειρετο εὐθύς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ἐπισκέπτου, τὴν δὲ πρωίαν ὁ ἐρχόμενος λίαν πρωὶ εἰσήγετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου του. . . μετὰ δύο λεπτὰ ἐνεδύετο, καὶ. . . δρόμο.

Τίς γνωρίζων τὸν Ζαφειράκην δύναται νὰ

διΰσχυρισθῇ, ὅτι δὲν ὑπάρχει τὸ ἀεικίνητον ἐν τῇ φύσει;

Ε'

Κατ' ἀρχὰς τὰς τοιαύτας ἐνεργείας τοῦ Ζαφειράκη εἰρωνικῶς παρηκολούθει τὸ κοινόν, καὶ μειδιάματα ὄχι τόσον ἐνθαρρυντικὰ ἐξετοξεύοντο ὀπισθὲν του· τινὲς μάλιστα τολμηρότεροι ἐξεφράζοντο ἐνώπιόν του. — «Ὦχι! τί νὰ γείνη! τί νὰ κάμω! — ἀπήντα — μπῆκα στὸ χορὸ, πῶς ν' ἀφήσω τοὺς φίλους μου!» καὶ γελῶν ἀπεμακρύνετο.

Τὸ αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβαινε καὶ εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἐνόει νὰ συζητήσῃ. Ὁ Κύρ-Σιδέρης ἦτο κοινοβουλευτικώτατος.

— Βρὲ ἀδερφέ! τί τὰ βάλατε μὲ τὸ γυιό μου; τί τοῦ λείπη!; Ὁ γυιός μου εἶναι θερίο μονάχο, καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε μὲ μ' ἔρα. . . Δὲν ἔξερει, λέει, γράμματα! . . ποιὸς τὰ λέει αὐτὰ! Ἄλλ' ἄς ποῦμε γιὰ μὲν στιγμὴ πῶς δὲν ἔξερει· τί νὰ τὰ κάμῃ τὰ γράμματα! πολιτικὸς καὶ γραμματισμένος ἀκούστηκε ποτέ; . . Ἄλλα λένε τὰ βιβλία καὶ ἀλλοιώτικος εἶναι ὁ κόσμος· ποιὸς γραμματισμένος ἐπρόκοψε; ὅταν ἕνα κεφάλι, ἀδελφέ, γέμισῃ ἀπὸ γράμματα τί ἄλλο θὰ χωρέσῃ μέσα; γέμισε μὲ κάμαρα βιβλία! ἔ! . . ποῦ θὰ σταθῆς, ἀδερφέ; . . ποῦ θὰ βάλῃς κ' ἕνα φίλο σου νὰ κάτῃ, νὰ πῆς δυὸ λόγια, νὰ πᾶν ἢ πίκραις κάτω; . .

Καὶ δὲν ἐπρόφθανε νὰ τελειώῃ τὸν μονόλογόν του, ὅτε ἡ πλειονότης τῶν ἀκροατῶν παταγωδῶς ἐπιδουκιμάζουσα ἐπέβαλλε σιγὴν εἰς τὸν κατατροπωθέντα ἀπαισιόδοξον.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ζαφειράκης συνεζήτει ἐνίοτε, ἐπὶ θεμάτων ὅμως ὑψηλῆς πολιτικῆς. Εἰς τὰς χεῖρας του ἔπαιζε πλέον τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὰς δολοποκίας τοῦ σιδηροῦ πρίγκηπος. . . αἰφνης δὲ ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς μετεπήδα λάθρος εἰς τὰ ἐσωτερικὰ, καυτηριάζων «τὴν φαύλην διοίκησιν καὶ τὰ κυβερνητικὰ ὄργια».

5

Ὁ Ζαφειράκης ἠνδρώθη τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας του συνεπληρώθη· ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς ἐπέστη. . . Πατὴρ καὶ υἱὸς περιήρχοντο τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως ἐπαιτοῦντες ψήφους.

— Στὸ χέρι σας εἶναι, παιδιὰ μου, ἔλεγεν ὁ πατὴρ, εἰς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν ἐκλογεῖς. . . δοκιμάστε! καὶ μ' εἶμαστε ἀνθρώποι, θὰ τὸ γνωρίσωμε μὲ μ' ἔρα.

— Ἡ κυβερνητικὴ μηχανὴ, ἔλεγεν ὁ υἱός, δὲν λειτουργεῖ κανονικῶς. . . ἐξετροχιάσθη. . . τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας κρατοῦσι χεῖρες ἀδέξια. . . ὁ λαὸς φορολογεῖται, καταπιέζεται, ταλαιπωρεῖται, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷ τις διὰ νὰ τὸν ἐννοῇ, νὰ τὸν ἐννοῇ διὰ νὰ τὸν ἀ-

κούη. νὰ τὸν ἀκούη διὰ νὰ τὸν προστατεύη. . . Τὰ νέφη τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος προμηνύουσι θύελλαν. . . ἤδη ἀντηχοῦσιν ἀπομεμακρυσμένοι βρονταί, καὶ ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ προσβάλλουσι τοὺς μὴ τυφλώττοντας ὀφθαλμούς. . . δυστυχία ἂν ἐνσκίψη ὁ κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ στερεῖται ἀλεξικεραυνού· καὶ τὸ ἀλεξικέραυνον εἶναι ὁ πολιτικὸς, ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του. . . Τρέμετε, προδόται πολιτικοί, οὔτινες περὶ οὐδενὸς ἐμεριμνήσατε. . . — καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν—
 Ἄν μὲ τιμήσητε διὰ τῆς ψήφου σας, ὅπερ βραδύζομενος ἐπὶ τῆς ἀγάπης σας κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, θὰ ἀκούσητε καὶ θὰ ἰδῆτε. . .

Καὶ πάλιν ἐξαγριούμενος·

— Πρέπει νὰ ἀφαιρέσωμεν τὸ προσωπεῖον ἀπὸ τοὺς ὑποκριτάς· νὰ πετάξωμε τὴν δορᾶν. . .

— Τὴν προβιὰ — ἐπεξήγησεν ὁ πατήρ.

— Ναί, λέγω, νὰ πετάξωμε τὴν δορᾶν· νὰ φανῇ ὁ ὄνος. . .

— Γάδαρος! προσέθετεν ὁ πατήρ ἐντόνως.

— Ζήτω τῆς τοῦ Ζαφειράτη, ζήτω ω ω!.. ἐβῶν οἱ ἐκλογεῖς.

Καὶ οὕτω διήρχοντο τὰς ἡμέρας τῶν προπαρασκευῶν.

Ὁ Ζαφειράκης—τὰς τελευταίας ἰδίως ἡμέρας—ἄλλοτε μόνος καὶ ἄλλοτε δορυφορούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰσῆρχετο ἀπὸ καταστήματος εἰς κατᾶστημα, ἀπὸ καταγωγίου εἰς καταγώγιον, καὶ διέσχίζε τὰς πλατείας, χαιρετίζων τὰ πλήθη. . .

Ζ'

Ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ἐφθασεν. Οἱ ἀπαισιώτεροι κρεωπῶλαι καὶ καρναγῶγεις ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τῶν καλπῶν τοῦ ὑποψηφίου Ζαφειράκη εἰς τὰ ἐκλογικὰ τμήματα τῆς πόλεως, ἧς δὲν λέγομεν τὸ ὄνομα· οἱ ἐπισημότεροι δὲ κουμπάροι εἰς τὰ χωρία· ἐνῶ εἰς ἕκαστον τύπον ἐκλογῆς — ὅστις ἂν δὲν εἶναι ἐκκλησία, εἶναι ἀφεύκτως σχολεῖον—ἐκρύπτοντο ὡς ἐφεδρεία ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἀτρόμητοι ῥαβδούχοι.

«Δόστε μας καὶ κἀνέναν ψῆφον... ἐμεῖς ἔτσι κ' ἔτσι δὲ βγάνομε» ἦτο τὸ σύνθημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ζαφειράκη. . . καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι συνεσώρευον ψήφους ἐπὶ ψήφων, παρακαλοῦντες, φωνάζοντες, ἀπατοῦντες, ὑβρίζοντες, ταραττόντες, διαπληκτιζόμενοι. . . Ὁ ὑποψήφιος ἔτρεχεν ἐφ' ἀμάξης ἀπὸ τόπου εἰς τόπον χαιρετίζων γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους. . . ὁ δὲ πατήρ του ἐξεβιδῶθη.

Ἡ ἡμέρα προσγγίζεν εἰς τὴν δύσιν τῆς. Κατὰ τὴν ὁμόφωνον μαρτυρίαν τῶν δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ζαφειράκη διεκρίθησαν ἐπὶ ἐκλογικοῖς κατορθώ-

μασιν, ἀποσπᾶσαντες τὰ ἐγκάρδια ἀπάντων συγχαρητήρια.

Η'

Ἡ ψηφοφορία ἐλθῆεν· αἱ κάλπαι ἐκλείσθησαν, ἀνοίγεσθαι δ' ἐκ νέου ἀνέδειξαν διὰ μεγίστης πλειοψηφίας βουλευτὴν τὸν Ζαφειρίον Τριάντην, δωρήσασθαι οὕτω πατέρα εἰς τὸ ἔθνος, υἱὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προστάτην εἰς τὸν λαόν.

Αἱ ζητωκραυγαὶ ἀνεστάτωσαν τὴν πόλιν. . . ἡ οἰκία τοῦ νικητοῦ ἐκινδύνευε νὰ καταπέσῃ· αἱ μουσικαὶ ἐθοροῦβουν μεμιγμένοι μετὰ τῶν ἀπαισιῶν ὑλακῶν τῶν κυνῶν, τῶν ὁποίων τὸ νευρικὸν σύστημα ἀσπλάγχχνως διετάραξαν. . . Ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ λαοῦ ἀπήγγελλε λογίδρια μὴ ἀκουόμενα. . . καὶ μόλις περὶ τὴν πρωτὴν κατῶρθωσε ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον.

Θ'

Περιχαρῆς ὁ Ζαφειράκης τὴν ἐπιούσαν περιέτρεχε τὴν πόλιν εὐχαριστῶν τοὺς πάντας.

Αἱ μητέρες συνεχαίροντο τὴν μητέρα του, καὶ οἱ πατέρες τὸν πατέρα του. Εἰς πάντας τοὺς υἱούς ὑπεδεικνύετο ὡς παράδειγμα ἀξιόμιμητον. . .

Καὶ κάπου-κάπου μόλις ἤκούετο ἀκαταλόγιστος τις, φθονερὸς καὶ ἰδιότροπος, ἀναφωνῶν ἐπὶ τῇ διαβάσει του :

— Μπρέ! τὸν χάχα!!

Δ.Γρ.Κ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐσχάτως ἐκδοθείσης ἐπετηρίδος τῶν ταχυδρομείων τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1882—1883 συνετάξαμεν τὰς ἐξῆς ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῶν προόδων τῆς ἐν Ἑλλάδι ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας.
 Σ. τ. Δ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

Συγκοινωνία.—Ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐκτελεῖται κατὰ ξηρὰν μὲν διὰ 14 ἀμαξῶν, 28 φορτηγῶν ἵππων καὶ 267 ἐφιππων καὶ πεζῶν ταχυδρόμων, ἔτι δὲ διὰ 230 δημοτικῶν ταχυδρόμων ὅπου δὲν ὑπάρχουσι ταχυδρομικὰ γραφεῖα· κατὰ θάλασσαν δὲ διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῶν διαφόρων ἐλληνικῶν Ἐταιριῶν καὶ δι' ὀκτὼ ταχυδρομικῶν πλοιαρίων. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία ἐνεργεῖται διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων, ἅτινα ἐκτελοῦσι τακτικούς πλόας μεταξὺ τῶν λιμένων τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ δι' ἐκτάκτων ἀτμοπλοίων ἐνίοτε.

Ἀλληλογραφία ἐσωτερική.—Ἐντὸς τοῦ Κράτους δύναται ν' ἀποστείλῃ τις : α) γράμματα συνήθη πληρῶνων πάντοτε τὸ ἀνάλογον τέλος κατὰ τὸ βάρος τῆς ἐπιστολῆς, ἐντὸς δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως πληρῶνων τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνωτέρω τέλους. (Γράμματα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἀ-